

HỒI 28

Hoa Hoa Tự Tương Đối (Nhụy Hoa Nở Trên Cành)

S

au tiếng sấm chưởng dữ dội, Lục Y Phụng chẳng khác nào chiếc lá khô bị thổi tung lên cao rồi rơi thẳng xuống đất. Tính mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc nếu như thể pháp chạm xuống đất. Khoảnh khắc sau cùng trước khi tử thần có thể thòp được đến tính mạng của Lục Y Phụng thì một bóng người cắt ngang qua ôm lấy nàng.

Người đó đỡ Y Phụng trước khi nàng chạm đất bằng. Hai bên khóe miệng của Lục Y Phụng rỉ máu tươi nhưng trước khi ngất lịm, nàng vẫn còn nhận ra ân nhân cứu mạng mình chẳng ai khác mà chính là Đường Thắm. Vừa xúc động vừa nghẹn ngào, Lục Y Phụng nói:

- Đường Thắm huynh...

Nàng nói được bấy nhiêu, ngã đầu qua bên ngất lịm. Đường Thắm đỡ nàng nằm xuống thảm cỏ rồi đứng lên nhìn gã hắc y toán trưởng. Đôi mắt cú vọ của gã toán trưởng hắc y nhân chiếu chăm chăm vào Đường Thắm.

Tiếp nhận ánh mắt của gã toán trưởng, Đường Thắm ngờ ngợ một lúc rồi nói:

- Ban Cố huynh... Đường Thắm nhận ra ánh mắt của huynh.

- Người nhận ra Ban mỗ thì sao chứ?

- Ban huynh... hãy để mọi người này đi đi. Đừng để Đường Thắm phải dụng đến võ công Sát thần.

- Người sao có thể ngăn ta thực hiện mệnh lệnh của Môn chủ?

- Ban Cố huynh và những người này không phải là đối thủ của Đường Thắm đâu.

Ban Cố phá lên cười khằng khặc, y vừa cười vừa lột bỏ vương lụa che mặt.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Ban Cố đánh giọng nói:

- Khó nghe thật... Ban mỗ không phải là đối thủ của ngươi, ngươi nói nghe cứ như chuyện mò trắng dưới nước. Thạch Bản Chuông của ngươi sao có thể so bì với Ban mỗ thì đúng hơn.

Y nói rồi chỉ tay vào mặt Đường Thấm.

- Thâu nạp gã cho Ban mỗ.

Lệnh của Ban Cố phán ra được năm gã hắc y sứ thực hiện ngay. Cả năm gã hắc y đồng một động tác phát công một lượt lướt đến Đường Thấm. Cả năm gã đồng loạt vỗ chuông vào chàng.

Thấy năm gã hắc y sứ đồng loạt phát chuông tập kích mình, Đường Thấm không né tránh. Hữu thủ xoay tròn tạo ra một bức tường ảo khí đón thẳng thấy năm đạo chuông đó.

"Ầm..."

Cả năm đạo chuông uy mãnh của năm gã hắc y sứ chạm vào bức tường ảo khí phát ra tiếng nổ rền rồi bắn ngược trở lại mạnh hơn khi nó tập kích chàng.

"Bình..."

Âm thanh chát chúa phát ra một lượt khi năm đạo khí kinh phản hồi vỗ trúng vào vùng thượng đẳng của năm gã hắc y sứ. Cả năm gã đó tợ như những cánh diều bắn tung lên cao rồi đổ sầm xuống đất, chẳng gã nào gượng đứng lên nổi.

Đường Thấm nhìn Ban Cố.

Tận mục sở thị võ công siêu phàm của Đường Thấm, Ban Cố quá đổi sửng sốt, y buột miệng thốt:

- Ý...

Mặc dù ngạc nhiên nhưng Ban Cố vẫn không mất tự chủ. Y nhạt nhẽo nói:

- Võ công của ngươi tăng tiến ngoài sức tưởng tượng. Khá lắm đó, nhưng hãy thử nếm mùi chuông công của Ban mỗ.

Y vừa nói vừa lắc vai lướt tới Đường Thấm. Phối hợp với bộ pháp đó, Ban Cố dựng song chuông phát tác hai đạo Thạch Bản Chuông. Hai chiếc bóng Thạch Bản Chuông thoát ra khỏi bản thủ của y vỗ thẳng đến Đường Thấm.

Biết uy lực của Thạch Bản Chuông cực kỳ lợi hại, có thể xuyên đá phá thạch nhưng Đường Thấm không một chút e dè. Chàng thi triển Kim Cang Thần Chỉ, đón thẳng đỡ thẳng lấy hai chiếc bóng Thạch Bản Chuông của đối phương.

“Chát...”

Hai đạo Kim Cang Chỉ của Đường Thấm xuyên thủng qua hai chiếc bóng đó phá vỡ chúng tan vào hư vô rồi tiếp tục hướng về phía Ban Cố. Sự biến thần kỳ đó khiến Ban Cố không khỏi lúng túng và bối rối. Y đâu có thể nào tưởng tượng ra sự biến bất ngờ này. Vạn bất đường cũng không có sự lựa chọn nào khác, Ban Cố gia tăng công lực dồn vào song thủ.

Hàng loạt chiếc bóng Thạch Bản Chuông xếp thành hai hàng dọc từ bản thủ của y phát ra chặn lấy hai đạo chỉ Kim Cang của Đường Thấm.

Dồn tất cả nội lực tạo ra những bóng Thạch Bản Chuông, Ban Cố đoán chắc sẽ ngăn đỡ hai đạo chỉ của đối phương, thậm chí còn đánh trọng thương Đường Thấm. Ý tưởng của hắn là như vậy nhưng sự biến lại không như họ Ban nghĩ mà hoàn toàn trái ngược lại. Hai đạo chỉ Kim Cang của Đường Thấm chẳng khác hai mũi dùi cứng hơn đá thép lần lượt xuyên qua những chiếc bóng Thạch Bản Chuông, biến chúng vào cõi hư vô cho đến những chiếc bóng chuông cuối cùng, rồi xuyên vào tâm trung bản thủ của Ban Cố.

“Chát...”

Ban Cố rống lên một tiếng, lắc lư thân pháp, thối liền ba bộ, hai bàn tay buông xuôi theo thân người nhìn Đường Thấm bằng ánh mắt vừa bàng hoàng vừa hốt hoảng.

Đường Thấm nhại nhéo nói:

- Chủ nhân của Ban huynh cũng chưa phải là đối thủ của Đường Thấm.

Cùng với lời nói đó, quả cầu khí xuất hiện trên hữu thủ của chàng, Đường Thấm đẩy quả cầu khí xuống đất ngay trước mũi giày của Ban Cố.

Mặt đất nhũn ra tạo thành một lượn sóng khổng lồ đẩy Ban Cố trượt về sau những mười trượng, Y ngã sóng soài dưới đất.

Lần này tận mục sở thị Đường Thấm biểu thị võ công, Ban Cố không còn tin vào mắt mình. Y vừa đứng lên vừa thối bộ rồi quay lưng thi triển khinh công đào thoát mà quên cả năm gã hắc y sứ.

Năm gã hắc y sứ thấy Ban Cố bỏ đi, cũng vội vã gượng đứng lên cùng diu nhau đào thoát.

Đường Thấm nhìn theo họ, chàng cách không điểm chỉ hóa giải tịnh huyết cho Chu Uyển Thanh, rồi quay lại bên Lục Y Phụng.

Chu Uyển Thanh bước đến bên Đường Thấm, giờ thì nàng đã nhận ra mái tóc dài óng ả của Lục Y Phụng.

Nàng nhìn Lục Y Phụng nhủ thầm: "Thì ra cô ta là gái giả nam trang"

Đường Thấm bế Lục Y Phụng lên, nhìn Chu Uyển Thanh nói:

- Tiểu thư... Lục Y Phụng đã bị nội thương nặng, chúng ta phải đưa nàng đến đại phu.

Nghe Đường Thấm gọi mình bằng hai tiếng tiểu thư, bất giác Chu Uyển Thanh cảm nhận cái quặn nhói nơi trái tim mình.

Nàng gật đầu:

- Chu Uyển Thanh và huynh đưa nàng ấy đến đại phu.

000

Đường Thấm đứng chấp tay sau lưng nhìn qua vòm cửa sổ. Tâm trạng của chàng lúc này vừa lo âu vừa nặng nề. Chu Uyển Thanh bước đến bên chàng, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đang rất lo lắng cho Lục Y Phụng.

Đường Thấm gật đầu:

- Huynh lo cho muội ấy, không biết Lục Y Phụng sẽ ra sao?

- Hy vọng đại phu sẽ chữa khỏi cho nàng, huynh đừng quá lo lắng.

Đường Thấm nhìn lại Chu Uyển Thanh, giọng giọng:

- Đường Thấm hy vọng như vậy.

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài. Nàng miễn cưỡng nói:

- Lục Y Phụng cô nương là tri nhân của huynh?

- Có thể nói như vậy.

Nàng dõi mắt nhìn qua vòm cửa.

- Thế mà Chu Uyển Thanh cứ ngỡ tri nhân của huynh là người khác.

Nàng nhìn sang Đường Thấm:

- Chu Uyển Thanh có phải là tri nhân của huynh không?
- Nàng cũng là tri nhân của Đường Thấm.

Mắt nàng sáng hẳn lên:

- Huynh nói thật chứ?

Đường Thấm gật đầu. Chàng gượng cười:

- Trước đây Đường Thấm và nàng không phải là tri nhân ư?

Chu Uyển Thanh gượng cười:

- Còn bây giờ?
- Vẫn là tri nhân nhưng không còn sự gần gũi như trước đây nữa. Chu Uyển Thanh tiểu thư đã là Hoàng phu nhân rồi.

Chu Uyển Thanh lắc đầu:

- Không đâu... Chu Uyển Thanh không bao giờ là Hoàng phu nhân. Huynh hiểu lầm Chu Uyển Thanh rồi, đúng hơn là huynh không hiểu Chu Uyển Thanh.

Đường Thấm buông tiếng thở dài.

Chu Uyển Thanh nói:

- Tại sao huynh rời Giang Tô mà không nói cho muội tiếng nào?
- Đường Thấm không có quyền lưu lại Giang Tô... đó là lệnh của Huyện lệnh đại nhân và Hoàng tuần phủ đại nhân, và còn nhiều lý do khác nữa.

Chu Uyển Thanh lắc đầu, nàng buông tiếng thở dài rồi nhìn chàng nói:

- Nhưng trước khi đi, huynh phải gặp Chu Uyển Thanh.

Đường Thấm gượng cười, chàng giả lả nói:

- Khi rời Giang Tô, Đường Thấm đã bị Dương bộ đầu chặn đánh, nếu không có Lục Y Phụng bất ngờ xuất hiện, không biết lúc này Đường Thấm như thế nào.

- Huynh nghĩ bộ đầu làm chuyện đó bởi thừa lệnh của gia phụ và huynh hận gia phụ của Chu Uyển Thanh.

Đường Thấm lắc đầu:

- Không.

- Huynh không hận sao không đến giã từ Chu Uyển Thanh?

Đường Thấm thở ra, chàng vo cầm trầm mặc từ tốn nói:

- Đường Thấm nghiệm ra một điều.

- Huynh nghiệm ra điều gì?

Nhìn lại Chu Uyển Thanh, Đường Thấm từ tốn nói:

- Chu Uyển Thanh là trang tiểu thư lá ngọc cành vàng, còn Đường Thấm chỉ là một gia sư tầm thường của Giang Tô. Giữa Chu Uyển Thanh và Đường Thấm là một khoảng cách xa vời vợi, không thể khóa lấp được.

Khóe mắt Chu Uyển Thanh xuất hiện hai dòng lệ. Nàng cắn răng trên vào môi dưới nấc nghẹn, buông tiếng thở dài, Chu Uyển Thanh nói:

- Huynh yêu Lục Y Phụng cô nương?

Đường Thấm nheo mày:

- Ai nói với nàng như vậy?

Chu Uyển Thanh bối rối, nàng miễn cưỡng nói:

- Chu Uyển Thanh đoán vậy thôi.

Đường Thấm lắc đầu:

- Đoán thì chẳng bao giờ đúng cả. Đường Thấm có thể khẳng định với nàng... lúc này ta không có quyền bước chân vào lưới tình. Phía trước Đường Thấm còn những việc trọng đại phải làm, còn ân nghĩa thâm sâu.

Cửa biệt sảnh mở ra, lão đại phu bước ra vẻ mặt có vẻ trầm mặc. Chính những nét trầm mặc đó khiến Đường Thấm lo âu.

Lão bước đến trước mặt chàng và Chu Uyển Thanh.

Đường Thấm hỏi:

- Tiên sinh... Lục Y Phụng như thế nào rồi?

Lão nhìn Đường Thấm và Chu Uyển Thanh trang trọng nói:

- Trong hai vị, ai là người nhà của tiểu cô nương kia?

Đường Thấm nói:

- Tiền sinh... cả hai chúng tôi đều là người thân của Lục Y Phụng... tiền sinh đừng ngại...
- Vậy thì được rồi... lão phu sẽ nói.

Ba người ngồi xuống. Vuốt chòm râu đen mượt, lão đại phu ôn nhu nói:

- Tiểu cô nương kia bị nội thương nhưng điều đó không quan trọng. Lão có thể trị thương cho tiểu cô nương đó không chút khó khăn gì. Nếu chỉ bị nội thương thôi thì vài thang thuốc và tĩnh dưỡng vài ngày thì nhất định tiểu cô nương sẽ bình phục.

Đường Thấm nhìn lão đại phu nghiêm giọng hỏi:

- Như thế thì tốt quá rồi... tiền sinh còn lo lắng điều gì?
- Điều lão phu lo lắng muốn nói với hai vị...

Lão ngưng lời buông tiếng thở dài, vuốt râu nói:

- Tiểu cô nương kia vốn đã mang trong mình một căn bệnh ác hiểm vô cùng. Với căn bệnh này thì tiểu cô nương đó không thể nào sống lâu được. Nay lại bị nội thương, bệnh càng nhanh tái phát, tiểu cô nương đó khó qua khỏi con trăng này.

Đường Thấm lo lắng hỏi:

- Tiền sinh... đó là căn bệnh gì?

Buông tiếng thở dài, lão đại phu vuốt chòm râu đen mượt rồi trang trọng nói:

- Thú thật... lão phu chưa thể nhận ra căn bệnh bí hiểm kia nhưng âm khí của cô ta đã cạn kiệt. Con người ta sống được là nhờ âm dương hòa hợp, nếu âm suy thì dương thịnh và ngược lại. Đẳng này vị cô nương kia cả âm - dương đều suy kiệt một cách lạ thường. Hấp khí không điều hòa linh hoạt mà đứt đoạn. Lão phu đã thử dụng mọi cách nhưng không thể phục hồi thể trạng hấp khí.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, lão đại phu nói tiếp:

- Dù muốn hay không thì lão phu cũng phải nói cho nhị vị biết. Thời hạn ra đi của tiểu cô nương kia không còn xa lắm. Nhị vị hãy chuẩn bị hậu sự cho cô ta đi.

Đường Thấm vội hỏi:

- Tiền sinh... hàng ngày Lục Y Phụng thỉnh thoảng lại ho khan, không biết có phải đó là do căn bệnh hiểm nghèo này không?

Đại phu gật đầu:

- Lục Y Phụng của công tử không sống lâu hơn được đâu.

- Đại phu... vậy có cách gì không... tiền sinh là đại phu tất cũng phải nghĩ ra cách gì chứ?

Lão vuốt râu, nhìn Đường Thấm:

- Công tử... lão hủ nghĩ tiểu cô nương đó biết căn bệnh của mình. Nếu như có người biết cách trị cho cô ta thì cô ta cũng đã tìm đến rồi chứ không đợi đến ngày nay.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Lão hủ cũng không biết phải làm sao nữa?

Chu Uyển Thanh vội ôm quyền thủ lễ nói:

- Tiền sinh... Chu Uyển Thanh cầu xin tiền sinh giúp cho Lục Y Phụng.

- Hầy... đâu phải lão hủ không muốn giúp, phải chi lão hủ là Biển Thước hay Hoa Đà tái sinh thì hay biết mấy. Nhưng với căn bệnh của Lục cô nương, thì cho dù Biển Thước hay Hoa Đà tái sinh, e rằng cũng đành bó tay. May ra...

Đường Thấm vốn vã hỏi:

- Tiền sinh... may ra cái gì?

- Phải có một kỳ tích trăm năm có một. Một sự may mắn thuộc về thiên định mới có thể cứu được Y Phụng cô nương. Còn người phạm mất thịt, lão e rằng chẳng còn ai cứu được Lục Y Phụng cô nương đâu.

Buông tiếng thở dài, Đường Thấm nói:

- Tiền sinh... không còn cách gì sao?

Lão lắc đầu:

- Tất cả những gì cần nói, lão hủ đã nói rồi, ai cũng có số mạng cả.

Lão vuốt râu buông tiếng thở dài.

- Tội nghiệp cho Lục Y Phụng cô nương, tuổi còn quá trẻ mà đã yếu mạng. Lão hủ hành nghề y cũng không được cam lòng. Mặc dù biết ai cũng đến lúc phải gửi mạng cho Diêm Vương lão nhân gia.

Đường Thấm không khỏi bàng hoàng xúc động khi nghe lời này của lão đại phu, còn Chu Uyển Thanh thì rơi lệ.

Nàng nghĩ thầm: “Không ngờ Lục Y Phụng lại mang số phận nghiệt ngã như vậy, có lẽ Lục Y Phụng đã biết số phận nghiệt ngã của mình nên mới tìm đến Giang Tô để gặp Chu Uyển Thanh. Lục Y Phụng muốn vun đắp tình yêu của mình với Đường Thấm huynh”.

Ý niệm đó trôi qua, Chu Uyển Thanh càng rung cảm hơn.

Nàng nhìn sang Đường Thấm, nói:

- Đường Thấm huynh... chúng ta phải tìm cách gì để cứu Lục Y Phụng.

Đường Thấm nhìn lão đại phu.

Lão vuốt râu chắt lưỡi:

- Lão phu bó tay rồi.

Lão nhìn Chu Uyển Thanh:

- Lão hủ đoán không lầm tiểu thư đây là ái nữ của Huyện lệnh đại nhân Chu Tần.

Sắc diện Chu Uyển Thanh đỏ bừng lên, miễn cưỡng gật đầu:

- Tiền sinh đã nhận ra được Chu Uyển Thanh.

Lão đại phu ôm quyền vồn vã nói:

- Lão hủ không biết... thất lễ với tiểu thư.

Nàng ôm quyền:

- Xin tiền sinh đừng nói vậy, tiểu nữ hổ thẹn.

Đường Thấm đứng lên, chàng nhìn lão đại phu:

- Tiền sinh... vẫn bối không muốn Lục Y Phụng chết oan uổng như vậy. Phải có cách gì giữ lại sinh mạng của nàng.

- Lão hủ không biết cách gì nữa cả.

Lão vừa nói xong thì Lục Y Phụng từ trong biệt sảnh bước ra. Sắc diện của nàng vẫn còn nhợt nhạt nhưng nụ cười thì nở trên hai cánh môi. Mọi người dồn mắt về phía nàng.

Lục Y Phụng nói:

- Đường Thấm huynh và đại phu không cần phải lo cho Lục Y Phụng.

Nàng vừa nói vừa bước về phía bàn của ba người. Mọi người đều dồn mắt nhìn nàng.

- Lục Y Phụng lạ lắm hay sao mà mọi người cứ nhìn Lục Y Phụng dữ vậy?

Lão đại phu vuốt râu buông tiếng thở dài.

- Cô nương...

Lục Y Phụng ôm quyền thủ lễ rồi nhỏ nhỏ nói:

- Đa tạ đại phu đã chữa trị nội thương cho Lục Y Phụng. Bây giờ Lục Y Phụng đã cảm thấy đỡ nhiều rồi.

Nàng nhìn lão bằng ánh mắt nhu hòa.

Lão đại phu từ tốn nói:

- Cô nương chưa khỏe hẳn đâu.

- Tiểu nữ tự biết thể trạng của mình.

Nàng đảo mắt nhìn mọi người, rồi điểm nụ cười thật tươi trên khuôn mặt nhợt nhạt.

Lục Y Phụng nói:

- Xem kìa... sao ai nấy cũng đều ủ rũ như vậy? Lục Y Phụng có gì đâu, không ngờ Đường Thẩm huynh, lão đại phu và cả Chu Uyển Thanh tiểu thư lại lo lắng cho Lục Y Phụng như vậy. Lục Y Phụng vô cùng cảm kích trước nhiệt tâm của mọi người. Nhưng không biết lấy gì để trả đây?

Đường Thẩm nhìn Lục Y Phụng.

- Lục Y Phụng...

Nàng khoác tay:

- Muội biết huynh định nói gì rồi. Muội hỏi huynh nhé, trên thế gian này có ai sống trường sinh bất tử không?

Đường Thẩm lắc đầu.

- Nếu không có thì sự chết là điều tất nhiên dành cho tất cả mọi người. Thế tại sao chúng ta lại quan tâm đến cái chết?

Nàng cười nghe thật trong, liền sau tiếng cười đó là cơn ho dữ dội.

Lần này Lục Y Phụng không ho như những lần trước mà nàng ho đến trào cả nước mắt.

Nàng cố gắng lắm mới gượng được cơn ho của mình.

Đường Thấm đỡ lấy nàng.

- Muội không sao chứ?

Lục Y Phụng nheo mày gượng cười:

- Muội không sao đâu.

Nàng đặt tay lên vai Đường Thấm.

- Đường Thấm huynh... muội không muốn sống bất tử đâu, ai sinh ra cũng phải chết cả. Chỉ có những người bất tử mới bất hạnh, ví như ông Bành Tổ vậy. Huynh tưởng tượng xem, sống thì phải có bằng hữu, có người thân thương xung quanh mình, nếu chẳng may muội sống bất tử, tất cả người thân đều ra đi, muội càng bất hạnh hơn nữa. Vậy tại sao chúng ta không sống thật vui vẻ với nhau khi đang được ở bên nhau?

Nàng nói rồi điểm nụ cười thật tươi.

- Huynh đồng ý với muội chứ?

Nghe nàng nói, Đường Thấm chẳng phần kích mà ngược lại càng cảm thấy lòng nặng trĩu. Chàng nhìn Lục Y Phụng khẽ gật đầu.

Lục Y Phụng cười gượng rồi giả lả nói:

- Muội có điều này muốn nói với huynh.

- Muội nói đi... huynh sẽ làm tất cả vì muội.

- Muội vốn là người ích kỷ nhất trong những người ích kỷ. Chính vì sự ích kỷ đó, muội không muốn làm người đưa tiễn người thân. Muội chỉ muốn sống một cuộc sống thật vui vẻ, thật thanh thản trong kiếp một con người. Huynh đồng ý với muội chứ?

Đường Thấm gật đầu.

- Nếu huynh đồng ý thì đừng bao giờ nghĩ đến thời khắc chia tay, huynh đừng bao giờ nghĩ đến hiện trạng này của muội.

Nàng nói dứt lời bất chợt ho khan.

Đường Thấm gật đầu:

- Huynh hứa.

Lục Y Phụng ôm chầm lấy chàng.

- Vậy là muội mẫn nguyện rồi.

Nàng buồng Đường Thấm ra rồi nhìn chàng giả lả nói:

- Muội thật hồ đồ, có Chu Uyển Thanh tiểu thư ở đây, huynh đã nói gì với Chu tiểu thư chưa?

Đường Thấm lắc đầu.

Nàng mở to mắt hết cỡ nhìn Đường Thấm.

- Huynh tẹ lăm đó. Huynh biết Chu tiểu thư như thế nào mà cứ giả vờ không biết khiến cho nàng phải trăn trở vì huynh. Huynh là người có tội.

Nàng rời bước đến bên Chu Uyển Thanh. Nhìn Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng mỉm cười. Nàng nói:

- Bây giờ Chu Uyển Thanh biết Lục Y Phụng là gái giả nam trang rồi, tiểu thư không ngạc nhiên chứ?

Chu Uyển Thanh gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Lục Y Phụng... Chu Uyển Thanh có thể kết tình tử muội với Lục Y Phụng được không?

Lục Y Phụng ôm hai tay trước ngực.

- Lục Y Phụng chỉ chờ câu nói này của tiểu thư. Vậy ai lớn tuổi hơn sẽ là tử còn người nhỏ hơn sẽ là muội nhé?

Thấy Lục Y Phụng hồ hởi chẳng tỏ vẻ bi lụy trước thực cảnh của mình, lão đại phu vuốt râu khẽ gật đầu. Lão nhìn Lục Y Phụng nói:

- Lão hủ hành nghề mấy mươi năm, chưa từng thấy một người nào như cô nương.

Nàng nhìn lão đại phu, ôm quyền nói:

- Đa tạ tiền sinh đã cho Lục Y Phụng một lời ngợi khen.

Đường Thấm nhìn nàng nghĩ thầm: "Minh cũng nên giấu luôn chuyện Dụ tiền bối chết bởi Tử Vong Kỳ để Lục Y Phụng vui vẻ trong thời gian còn lại".

Lục Y Phụng quay sang nhìn Chu Uyển Thanh.

- Lục Y Phụng nay được mười tám tuổi.

- Còn Chu Uyển Thanh thì vừa tròn đôi mươi.

Lục Y Phụng reo lên:

- Vậy Chu Uyển Thanh là tỷ tỷ của muội rồi.

Nàng ôm quyền:

- Lục Y Phụng ra mắt Chu tỷ tỷ.

Lão đại phu đứng lên nói:

- Hai người đã nhận nhau làm tỷ muội. Để lão hủ bày bàn hương án dâng chứng minh phù độ cho Lục cô nương và Chu tiểu thư mãi mãi là tỷ muội vui vẻ sống bên nhau. Chờ lão một chút.

Lão nói rồi bày ngay một bàn hương án đơn giản, chỉ có đôi đèn và bình hoa tươi cùng đĩa trái cây. Lão trình trọng thấp hương trao cho Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh. Với tất cả sự hoan hỉ, lão đại phu nói:

- Chu tiểu thư và Lục cô nương bái trời đất đi.

Lục Y Phụng nhìn Chu Uyển Thanh:

- Tỷ tỷ... chúng ta cùng bái trời tạ đất kết tình tỷ muội.

Hai người bước ra trước bàn hương án, cả hai toan hành lễ thì bất ngờ bộ đầu Dương Triều Mục cùng bốn gã nha sai xông vào. Y thấy Đường Thấm bèn gắt giọng hỏi:

- Đường Thấm... ngươi đã bị đuổi khỏi địa phận Giang Tô, cấm không được quay lại, vậy sao hôm nay lại có mặt ở đây?

Đường Thấm sa sầm mặt, chàng gượng giọng giả lả nói:

- Dương bộ đầu... mọi chuyện chúng ta sẽ bàn sau, còn lúc này Bộ đầu hãy cho Chu Uyển Thanh tiểu thư và Lục Y Phụng muội của tại hạ được bái trời đất kết tình tỷ muội.

- Ngươi nói cái gì? Chu tiểu thư là trang lá ngọc cành vàng mà lại đi kết tình tỷ muội với hạng thảo nữ muội muội của ngươi à? Khó nghe thật.

Đường Thấm cau mày.

Dương Triều Mục nhìn sang Chu Uyển Thanh:

- Tiểu thư... Bốn đầu thừa lệnh của Huyện lệnh đại nhân đi tìm tiểu thư rước về phủ. Mời tiểu thư theo Dương mỗ.

Chu Uyển Thanh nghiêm sắc mặt, khe khẽ nói:

- Dương bộ đầu đừng làm mất đi vẻ trang trọng trong buổi đầu tiên Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng bái trời đất kết tình tử muội. Bộ đầu hãy quay về đi.

- Không được, ty chức quay về thì làm sao nói với huyện lệnh đại nhân?

Đường Thấm nói:

- Dương bộ đầu không quay về cũng được, ở lại đây để dự khán đại lễ kết tình tử muội của Chu tiểu thư và Lục Y Phụng cũng không sao. Có trời có đất thì cũng phải có quan có quân.

Chàng nói rồi cách không điểm chỉ vào thí huyết của bốn gã nha sai. Thủ pháp của Đường Thấm cực kỳ chuẩn xác và nhanh ngoài tầm mắt khiến những người kia chẳng kịp có phản ứng gì. Chỉ trong chớp mắt họ đã bị điểm huyết.

Lục Y Phụng vỗ tay kêu lên:

- Đường Thấm huynh hay lắm.

Chu Uyển Thanh cười nhìn Đường Thấm. Nàng nhìn lại Lục Y Phụng:

- Có trời đất quan quân, đại lễ kết tình của Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng thật trang trọng. Mãi mãi tình nghĩa của tử muội ta như thái sơn chẳng bao giờ phai nhạt hay chia cắt.

Lục Y Phụng gật đầu.

Hai người quay lại bàn hương án. Họ vừa toan hành bái thì Mạch Kiếm Tùng bước vào.

Sự xuất hiện bất ngờ của Mạch Kiếm Tùng khiến Đường Thấm chau mày.

Mạch Kiếm Tùng đảo mắt nhìn qua mọi người rồi lại định nhãn vào Đường Thấm.

- Mạch mỗ đến đón Lục Y Phụng.

- Môn chủ còn muốn đón Lục Y Phụng nữa à? Lúc này không phải lúc để Mạch huynh đón Lục Y Phụng.

- Nếu Mạch mỗ vẫn giữ ý định đó thì sao?

- Đường Thấm sẽ không khách sáo với huynh.

- Được...

Đường Thấm nhìn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng. Chàng từ tốn nói:

- Huynh ra ngoài tiếp Mạch Kiếm Tùng huynh. Chu tiểu thư và Lục muội cứ tự nhiên hành lễ. Càng khó khăn chừng nào thì càng thấm đượm chừng đó.

Đường Thấm nhìn lại Mạch Kiếm Tùng:

- Mời huynh.

Hai người rời đại sảnh bước ra sau vườn trồng thảo dược của lão đại phu.

Đường Thấm nhìn Mạch Kiếm Tùng nói:

- Mạch huynh hẳn đã có được những võ công tối thượng của Đồng Kiều Thiếu môn chủ?
- Còn hơn cả người nói nữa.
- Đường Thấm chúc mừng huynh. Mời Mạch huynh.
- Ta không khách sáo.

Mạch Kiếm Tùng nói dứt câu vận chuyển nguyên nguyên vào song thủ thi liền hai đạo chỉ kiếm công thẳng đến Đường Thấm. Không né tránh hai đạo chỉ kiếm của đối phương, Đường Thấm phát tác luôn Kim Cang Thần Chỉ đón thẳng đỡ thẳng.

“Chát... chát...”

Sau hai âm thanh khô khốc đó, hai đạo chỉ kiếm của Mạch Kiếm Tùng đã gãy vụn ra, trong khi Kim Cang Chỉ của chàng đã chụp tới ngay tử huyệt của gã.

Mạch Kiếm Tùng quá đỗi bàng hoàng trước sự biến ngoài ý muốn của gã mà buột miệng thốt:

- Ý...

Đường Thấm nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Huynh chưa phải là đối thủ của Đường Thấm đâu. Hôm nay là ngày trọng đại của Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng. Đường Thấm không muốn đổ máu làm ô uế nơi này.

Chàng rút chỉ pháp lại trang trọng nói:

- Huynh đi đi, hy vọng Đường Thấm và Mạch huynh sau này không phải là đối thủ hay kình địch của nhau.

Mạch Kiếm Tùng nhìn vào mắt Đường Thấm:

- Ta sẽ gặp lại ngươi.

Y nói rồi quay bước thi triển khinh công băng mình bỏ đi.

Chờ cho Mạch Kiếm Tùng đi hẳn rồi, Đường Thấm mới quay trở vào. Chàng vừa bước vào thì Chu Uyển Thanh cùng Lục Y Phục đã chạy đến.

Lục Y Phục hỏi:

- Huynh không sao chứ?

Đường Thấm tròn mắt nhìn hai người bởi trên tay họ vẫn còn hai nén nhang chưa thấp lên bàn hương án.

- Khi Chu Uyển Thanh và Lục Y Phục hành lễ xong, huynh e rằng quan quân Giang Tô sụm gối mất.

- o O o -